

F. t. l. vedr. færdselsloven m.v.

brug, ligesom det er en betingelse, at den pågældende forud for sagens indbringelse for retten i mindst 1 år har overholdt en kontrolleret behandling mod dette alkoholisbrug.

§ 132, stk. 2, lægger efter sit indhold op til en mildere praksis i forhold til sager om generhvervelse efter § 132, stk. 1, idet der afhængig af frakendelsesperiodens længde allerede efter 1½ år er mulighed for gengivelse af førerretten.

Den særlige bestemmelse om generhvervelse i § 132, stk. 2, i tilfælde, hvor den forudgående spiritus- eller promillekørsel har haft rod i et reelt alkoholisbrug, blev indsat i færdselsloven ved lov nr. 278 af 8. maj 1991 som en forsøgsordning og blev ved lov nr. 468 af 10. juni 1997 gjort permanent.

Anvendelsesområdet for ordningen blev ved lov nr. 468 samtidig udvidet fra frakendelser mellem 3 og 10 år til frakendelser fra 2 år til bestandig, dog således at mindst 1½ år af frakendelsen altid skal være forløbet inden gengivelse af førerretten. Endvidere blev en frakendelse for bestandig i relation til § 132, stk. 2, side-stillet med en frakendelse for 10 år, idet der i begge tilfælde skal være forløbet mindst 5 år af frakendelsestiden inden gengivelse. Endelig blev den krævede kontrollerede behandling mod misbrug af alkohol forkortet fra 1½ år til 1 år.

Ved lovændringen blev der ikke taget stilling til spørgsmålet om beregningen af fristen for indbringelse for domstolene i gentagelsestilfælde, hvor der foreligger en eller flere førerretsfrakendelser, som endnu ikke er udløbet på tidspunktet for den seneste frakendelse. Spørgsmålet blev overladt til afgørelse ved domstolene.

Retspraksis vedrørende § 132, stk. 1, har siden 1989 været således, at en eller flere tidligere tidsbegrænsede frakendelser skal være udløbet, før den seneste frakendelse begynder at løbe. Frakendelsestiden regnes i § 132, stk. 1 (og i praksis også i § 132, stk. 2), derfor fra det tidspunkt, hvor den seneste, forudgående tidsbegrænsede frakendelse udløber, og hvor den aktuelle frakendelse begynder at løbe. Der henvises navnlig til UfR 1989.502 H.

En person, som eksempelvis har fået frakendt førerretten i 1990 i 1 år for spirituskørsel, i 1991 i 3 år, i 1992 i 10 år og endelig i 1993 for bestandig, vil ifølge den gældende retspraksis tidligst kunne indbringe spørgsmålet om generhvervelse efter § 132, stk. 1, i år 2010 (idet de tidsbegrænsede frakendelser på sammenlagt 14 år først skal være udløbet, før fristen på de 6 år i stk. 1 beregnes).

Hvis der i samme tilfælde i stedet er spørgsmål om generhvervelse efter bestemmelsen i § 132, stk. 2, kan

indbringelsen for domstolene tidligst finde sted i 2009 (idet fristen på 5 år i stk. 2 først kan beregnes fra 2004, når de forudgående frakendelser er udløbet).

I begge tilfælde medfører beregningsmåden - på grund af den kumulation af de tidsbegrænsede frakendelser, der ifølge retspraksis skal foretages, før fristerne for indbringelse beregnes - at der, inden sagen overhovedet kan forelægges domstolene til afgørelse, kommer til at forløbe henholdsvis ca. 17 eller 16 år efter den sidste dom, hvor den pågældende er blevet frakendt førerretten.

Derimod påvirker det ikke beregningen af, hvornår fristen begynder at løbe, at førerretten tidligere er frakendt en eller flere gange for bestandig.

En sådan retstilstand medfører eksempelvis for personer, som er frakendt førerretten flere gange, at det i visse tilfælde vil kunne være en fordel i relation til senere spørgsmål om generhvervelse af førerretten for frakendelsestidens udløb, at den forudgående frakendelse har været for bestandig i stedet for tidsbegrænset til 10 år, idet den samlede frakendelsestid i så tilfælde vil kunne blive op til 10 år kortere.

I det fornævnte eksempel vil den pågældende, som efter sin sidste dom for spirituskørsel i 1993 indleder en kontrolleret afvænningsbehandling mod alkoholisbrug, dels med henblik på at blive omfattet af Kriminalforsorgens ordning vedrørende udsættelse med afsoning og benådning for frihedsstraf, dels med henblik på generhvervelse af førerretten før tiden i medfør af § 132, stk. 2, til trods herfor således skulle vente i op til 15 år efter gennemført behandling på at kunne indbringe spørgsmålet for domstolene.

Siden den seneste lovændring af § 132 har der i den juridiske litteratur i stigende grad været rettet kritik mod den gældende retstilstand vedrørende generhvervelse af førerretten inden frakendelsestidens udløb.

Højesteret har i en kendelse i 1998 (UfR 1998.1512 H) bestemt, at der ikke ved ændringen af færdselsloven ved lov nr. 468 af 10. juni 1997 kan antages at være sket nogen ændring af retstilstanden i henhold til Højesterets kendelse fra 1989.

En ændring af retstilstanden på dette område kan herefter udelukkende ske ved en lovændring.

På baggrund af den fremsatte kritik af den gældende retstilstand og i lyset af Højesterets afgørelse fra 1998 findes der derfor grundlag for en forenkling af beregningsmetoden i sager om generhvervelse af førerretten inden frakendelsestidens udløb.

De hensyn, som lovforslaget skal søge at varetage, gælder i særlig grad for sager om generhvervelse i henhold til § 132, stk. 2, hvor motivationen for at indgå i en behandling mod alkoholisbrug forringes,